

Amintiri referitoare la reîncarnarea membrilor de familie și la inversarea rolurilor

Subiectul reîncarnării în aceeași familie de-a lungul mai multor generații este un numitor comun în răspunsurile pe care le-am primit de la oamenii din întreaga lume. Se pare că cei mici au amintiri distincte referitoare la viețile anterioare trăite alături de alte persoane din actuala lor familie. Această idee a „întoarcerii în aceeași familie” demonstrează cât de personal este procesul reîncarnării, care face ca probleme emoționale și relaționale să se perpetueze de la o viață la alta. De fapt, această idee a reîncarnării în cadrul aceleiași familii este atât de persistentă în literatura referitoare la viețile anterioare că a fost scrisă o carte întreagă pe această temă: *Întoarcerea din rai*, de Carol Bowman, care prezintă mii de exemple ale acestui fenomen.

Există foarte multe exemple de suflete care încearcă să își corecteze greșelile făcute față de membrii familiei prin reîncarnarea în cadrul aceleiași familii, de data aceasta sub formă de copii. Eu numesc acest fenomen „inversarea rolurilor”, și capitoul de față prezintă numeroase astfel de ilustrații. Împreună cu Dee, am primit sute de povești în care copiii le spun părinților uluiți: „Cândva am fost mama ta, acum tu ești a mea” sau „Îți mai amintești când tu erai copil și eu te hrăneam?” Astfel de afirmații, rostite cu toată seriozitatea de copii, trezesc reacții incredule din partea adulților mai bătrâni și mai „înțelepți”. Cel mai adesea, copiii fac astfel de afirmații fără să încerce să le demonstreze sau să își convingă părinții că teoria reîncarnării este corectă. Ei nu fac decât să își exprime adevărul pe care îl cunosc.

Unii oameni își amintesc ce visează, iar alții nu. Într-o manieră similară, unii oameni își amintesc viețile anterioare, iar alții nu. Un copil născut într-o familie poate fi sufletul unei persoane dragi care a decedat, și se pare că există foarte multe dovezi care susțin această teorie. În acest capitol vei întâlni foarte multe dovezi anecdotice care îți-ar putea deschide mintea în fața acestei posibilități.

De bună seamă, asta nu înseamnă că orice copil care se naște într-o familie este automat un strămoș reîncarnat. După examinarea unui număr foarte mare de dovezi, multe dintre ele oferite de cercetători credibili care au studiat în profunzime acest subiect, personal mi-am deschis mintea în fața acestei realități. Nici eu, nici Dee, nu pretindem că înțelegem de ce optează sufletele pentru a se reîncarna în sânul acelorași familii de-a lungul mai multor generații, dar există suficienți oameni pe această planetă care descriu astfel de relatări pentru a te încuraja să îți privești copiii și să te întrebi cine au fost ei înainte de a intra în familia ta. Cine știe? S-ar putea ca bebelușul pe care îl strângi la piept și îl alăptezi să fie chiar bunicul tău. Nu ți se pare acesta un gând delicios?

*

Am un fiu de patru ani pe nume Noah. Noah nu și-a cunoscut niciodată bunicul (pe tatăl meu), care a decedat în anul 2002. Acum un an, am petrecut o după-amiază împreună cu el. La un moment dat, în timp ce urcam scările împreună, s-a întors către mine și mi-a spus:

- Știi, tati, când erai de vârsta mea, eu am fost tatăl tău!

Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost: „Oare chiar ar putea fi reîncarnarea tatălui meu?”

- De unde știi? l-am întrebat.

- Știi, s-a limitat el să îmi răspundă, după care și-a văzut de joacă.

- Didier Brun

Dubai, Emiratele Arabe Unite

*

Mama mea a rămas însărcinată, dar a pierdut copilul, o fetiță pe care dorea să o numească Nicole. Doi ani mai târziu, am rămas la rândul meu însărcinată, și am decis să îmi numesc fetița Nicole. Am discutat cu mama posibilitatea ca sufletul fetiței mele să fie același care a încercat să coboare pe pământ prin intermediul ei.

Când Nicole avea cinci ani, ea mi-a spus:

- Mami, înainte de a veni în burtica ta, am fost în burtica lui buni.

Am izbucnit în lacrimi și am sunat-o imediat pe mama, ca să îi spun ce mi-a transmis Nicole. Replica ei a fost confirmarea pe care o așteptam.

- Jody Struck Amsberry

*

Când nepoata mea Elise avea doi ani, i-am spus că îmi aducea aminte de propria mea bunică, care m-a crescut și care a murit în urmă cu 50 de ani. Elise mi-a răspuns imediat:

- Știu, căci eu sunt chiar ea.

Fiind atât de mică, nu avea cum să glumească sau să mă ia peste picior... Pur și simplu afirma adevărul pe care îl cunoștea. Afirmația ei m-a cutremurat. Nu am să o uit niciodată.

- Jacqueline Jewett

Santa Rosa, California

*

Am descris această istorie în cartea mea, *Respirația unui copil*. Îmi amintesc că aveam doi ani și luam prânzul împreună cu mama, când m-am uitat la ea și am simțit până în profunzimile sufletului ceea ce i-am spus: „Cândva eu am fost mama ta. Acum tu ești a mea”. Nu am uitat niciodată aceste cuvinte, dar le-am păstrat pentru mine.

Peste ani, propria mea fiică mi-a spus într-o după-amiază: „Cândva eu am fost mama ta. Acum tu ești a mea”. A fost un moment cutremurător, iar sentimentul pe care l-am avut în copilărie mi s-a confirmat din nou. Într-o altă viață am jucat roluri inversate.

- Donna Rinelli

Edgewater, Florida

*

Nepotul meu, Louis-David, avea patru sau cinci ani când a început să evoce amintiri despre tatăl meu, pe care nu l-a cunoscut niciodată, zâmbindu-mi cu un licăr special în ochi atunci când făcea lucruri similare pe care le făcuse tata. Într-o zi mi-a spus: „Îmi amintesc că am fost el. Îmi amintesc de tine”. La acea vreme nu existau filme sau chiar poze vechi. Vorbeam de multe ori cu el despre bunica, dar niciodată despre bunicul.

Chiar dacă nu dețin dovezi referitoare la viețile anterioare, continui și astăzi să mă întreb care este adevărul. Tata a luptat în război, iar acest lucru l-a distrus. Louis s-a născut cu platfus. Presupun că dacă este într-adevăr

reîncarnarea tatălui meu, nu mai dorește să poată fi înrolat vreodată. Tata avea un braț puțin îndoit la cot (nu am știut niciodată de ce). Louis și-a rupt brațul, care i se mișcă acum la fel cum i se mișca lui tata. Există multe alte lucruri mărunte care îmi amintesc de tata. Nu vreau să spun că sunt absolut convins că Louis este reîncarnarea tatălui meu, dar nu pot să nu remarc unele asemănări izbitoare.

- Sylvie Perras

Laval, Quebec, Canada

*

Am patru copii, dar nu m-am trezit în plan spiritual decât după nașterea celui mai mic dintre ei, Raphael. Mi-aș fi dorit să fi fost mai lucidă și cu ceilalți trei. Cine știe câte lucruri interesante am ratat din cauza incapacității mele de a le asculta.

Într-o seară, pe când Raphael avea doi ani, îi citeam o poveste în pat, când mi-a spus din senin:

- Îți mai amintești când aveam cealaltă mămică?

Slavă cerului că îl văzusem recent pe Brian Weiss la emisiunea lui Oprah, așa că nu am rămas complet șocată! I-am răspuns:

- Nu, nu îmi mai amintesc. Ce altceva îți mai aduci aminte?

- Nu știu. Dar îți mai amintești perioada în care eu am fost mama ta și tu copilul meu?

Parcă m-a lovit în moalele capului. Mi se părea incredibil!

- Nu, i-am răspuns, dar mi-aș dori să îmi aduc aminte. A fost bine atunci?

- Da, dar îmi place mai mult acum.

A fost unul din cele mai uimitoare momente din viața mea.

- Colette Longin

Great Falls, Montana

*

Într-o zi, când fiica mea Rebecca avea trei ani, ne jucam împreună în camera ei când ea m-a întrebat:

- Îți mai amintești când eram mămica ta?

- Nu. Povestește-mi tu, i-am răspuns, în timp ce mi se făcuse pielea de găină.

- Nu am fost foarte bună cu tine. Îți amintești?

- Nu, nu-mi mai amintesc.

- Mă rog, mă bucur că tu ești mama mea acum.

La ora actuală Rebecca are 13 ani și nu își mai amintește de acest schimb de cuvinte. Mi-aș fi dorit să știu ce pot face pentru a o ajuta să păstreze aceste amintiri.

- Susan Koenig

Centereach, New York

*

Când nepoata mea avea trei ani, am întrebat-o dacă am mai fost vreodată împreună înainte ca ea să vină aici.

- Da, mi-a răspuns ea. Eu am fost mămica ta!

M-au trecut florii, și am simțit că acest lucru era adevărat.

- Teresa Jackson

New Gloucester, Maine

*

Cu ani în urmă, când fiica mea nu împlinise încă trei ani, lucram într-un schimb de noapte ca infirmieră și îmi petreceam zilele moțâind pe o canapea „ca să o țin sub observație”. Era foarte grijulie cu mine și mă mângâia pe cap atunci când așipeam. Într-o zi, după ce mi-a dat câteva ghionturi ca să mă trezesc, mi-a spus (și nu o să uit niciodată ce mi-a spus atunci):

- Nu-ți mai amintești? Cândva eu eram mămica ta.

Această replică m-a trezit de tot! Cred că arătam foarte surprinsă, căci mi-a repetat de mai multe ori același lucru. I-am povestit ce s-a întâmplat soțului meu, și am rămas amândoi cu convingerea că s-ar putea ca fetița noastră să fi păstrat amintiri din acea perioadă intermediară. Pe măsură ce au trecut anii, am întrebat-o adeseori dacă își mai amintește ce mi-a spus, și, desigur, când a crescut mai mare, a început să îmi răspundă râzând:

- Da, îmi amintesc, și ai grijă să nu uiți acest lucru!

- Suzanne Robinson

Seminole, Florida

*

La vârsta de doi ani, fiul meu mi-a spus:

- Eu sunt și tatăl tău, și fiul tău.

S-a născut exact în ziua în care a murit tata.

- Hans Groenland

*

Odată, când fiica mea avea trei sau patru ani, s-a simțit foarte frustrată când am certat-o. Și-a pus mâinile în șolduri, s-a uitat drept în ochii mei și mi-a spus:

- Ei bine! Lucrurile nu mergeau așa când erau *eu* mama *ta!*

După care a continuat să se joace, iar eu am rămas șocată. Ar fi putut fi doar un comentariu oarecare, dar autoritatea calmă cu care mi l-a spus m-a cam lăsat interzisă.

- Dy Cymraes

Westminster, Maryland

*

Nepoata mea Ellie a încercat în mod *serios* să îmi atragă atenția asupra fostei sale identități încă de când avea nouă luni. Ea îmi aducea tot timpul o icoană cu Fecioara Maria cu Pruncul Iisus care i-a aparținut bunicii mele, lucru care mi s-a părut extrem de ciudat din partea unui bebeluș care abia învăța să se meargă în patru labe, interesat doar de jucării! Apoi a dorit să o ia acasă, așa că i-am dat-o.

Când Ellie avea un an, se afla în camera de joacă de jos, iar din cele 27 de cărți aflate acolo, a ales-o exact pe cea pe care mi-a dat-o bunica, intitulată *Copiii chinezi de lângă noi*, de Pearl Buck. Nici măcar nu mai știam că mai aveam această carte! Câteva luni mai târziu, ea a ales cartea *Acum suntem șase*, de A.A. Milne, dintr-un vraf de 30 de cărți de pe raftul sorii sale mai mari. Și această carte mi-a fost dată de aceeași bunică! Sora ei i-a spus că nu o putea avea, întrucât era foarte veche. Ellie i-a răspuns imediat: „A mea!”, după care a alergat cu ea sub braț, ca și cum ar fi ținut o minge de fotbal. Nu am reușit nici unul să o facem să îi dea drumul.

În acel moment mi-am dat seama că acea carte chiar era a ei, întrucât sufletul nepoatei mele era cel al bunicii mele favorite, care s-a întors pentru un nou ciclu al vieții! I-am spus lui Ellie că am înțeles în sfârșit acest lucru, iar ea mi-a zâmbit ușurată. La 20 de luni, nu îmi spune Buni, la fel ca ceilalți nepoți, ci Becky, căci bunica obișnuia să mă numească „Becky the Specky[1]”. Lucrul care mă încântă cel mai tare este că îi pot cânta lui Ellie toate cântecele ei favorite de altădată, iar când i le cânt pe cele de pe coloana sonoră a filmului *Hans Christian Andersen*, este în al nouălea cer.

Povestea poate părea ciudată, dar adevărul este că sunt fericită să pot fi din nou cu bunica în această relație nouă și inedită, așa că mă simt extrem de împăcată.

- Dr. Becky Brittain

St. Louis, Missouri

*

Odată, fiul meu avea doi ani și se juca cu jucăriile sale. Subit, s-a oprit și mi-a spus pe un ton foarte prozaic:

- Îți mai amintești când erai copil și eu te hrăneam?

S-a născut la un an după moartea bunicului meu. Într-o zi, când avea cinci ani, m-a întrebat:

- Ce zi e azi?

- Joi, i-am răspuns.

- Nu, ce dată e azi?

Era onomastica bunicului meu.

- Stacey Knight-Griffith

Rochester, Illinois

*

În urmă cu ceva timp, am cunoscut o doctoariță (o să îi spun generic „Mary”) care mi-a relatat o poveste foarte interesantă. Primul născut al lui Mary, o fetiță, a murit înainte de a împlini un an. Mary obișnuia să îi cânte un cântec de leagăn care îi plăcea foarte mult bebelușului. După moartea neașteptată a acestuia, ea nu l-a mai cântat niciodată. După șapte ani, Mary a născut o altă fetiță. La patru ani, aceasta a început să cânte singură cântecul de leagăn. Mary a încremenit și a întrebat-o de unde știa cântecul.

- Mami, mi-l cântai foarte des mai demult, i-a răspuns copilul.

După acest incident, Mary a început să creadă în reîncarnare și în faptul că sufletele care se nasc pe pământ își aleg singure părinții.

- Anna Kiely

Victoria, Australia

*

Fiica mea mai mare, Shea, mi-a spus odată un lucru interesant, când avea trei ani:

- Mami, îți mai aduci aminte când eu eram mama ta și tu copilul meu?

Uau! Am păstrat tăcerea un minut întreg, după care i-am răspuns:

- Hm... Nu, puiule, nu-mi mai aduc aminte.

- Alicia Booth

Grand Blanc, Michigan

*

Fiul meu avea doi ani când mi-a spus că a fost cândva tatăl meu. Mi-a spus acest lucru în două ocazii separate.

- Louise Pardi Mazza

New Hartford, New York

*

Odată, când nepotul meu Jake avea patru ani, iar celălalt nepot, Noah, avea doi ani, le-am făcut o vizită. După ce s-a jucat o vreme cu cerealele din castron, Jake mi-a spus:

- În ultima mea viață, am murit în niște nisipuri mișcătoare, iar mama a murit încercând să mă salveze. Noah era atunci fratele meu geamăn și nu a murit, dar a rămas foarte speriat când nu am mai apărut nici unul la suprafață. De aceea, când ne-am decis să ne naștem din nou, i-am ales iarăși ca părinți pe mami și tati.

- Unde vă aflați când i-ați ales? l-am întrebat.

S-a uitat în sus și a exclamat:

- Eram acolo sus și ne uitam în jos la mami și tati! Unde altundeva am fi putut fi?

- Păi, mă întrebam și eu, i-am răspuns.

Apoi, fără nici o pauză, a continuat:

- Tu ești aurie, ca Noah și ca mine. Mami este albastră, tati verde, iar tu ești aurie, dar ai o lumină albastră foarte mare care iese din mijlocul frunții tale.

Fiica mea, care trebăluia prin bucătărie, mi-a explicat:

- Vede aurele.

- Carrie Hunter

Victoria, Columbia Britanică, Canada

*

Fiica mea în vârstă de trei ani mi-a spus odată că era băiețelul bunicii sale Rosie. l-am răspuns:

- Nu, ai fost întotdeauna o fetiță.

- Nu înțelegi, mi-a spus. Am fost băiețelul ei, dar am murit când aveam aproape patru ani.

La acea vreme nu știam foarte multe lucruri despre bunica ei dinspre tată, așa că nu i-am putut pune alte întrebări, de gen: „Și unde ai locuit?” Abia peste zece ani am aflat că fiul lui Rosie a murit la trei ani și ceva. Amândoi copiii au avut ochii albaștri și părul blond.

La ora actuală fiica mea are 30 de ani și nu își mai amintește acest incident.

- Judy Knicely

Newark, Ohio

*

Când fiul meu mai mare, David, era mic, se afla odată cu mine în mașină, în timp ce conducem de-a lungul Autostrăzii de pe Coasta Pacificului către Cayucos, California. La un moment dat, el a început să îmi povestească de o altă viață anterioară pe care am petrecut-o împreună. Imaginea pe care a reușit să o creeze era foarte vie pentru un copil de patru ani. Mi-a descris hainele epocii și activitatea de pe un vas mare care traversa oceanul.

A adăugat că ne aflam amândoi pe acest vas, care s-a scufundat.

- Îmi mai aduci aminte, nu, mami, când m-am înecat atunci când acel vas s-a scufundat? Ți-am spus atunci că o să fii din nou mama mea, și uite că acum conduci mașina pe malul apei în care am murit atunci.

- Teresa Newton-Hughes

Newbury Park, California

*

Înainte de a împlini doi ani, fiul meu a început să joace un rol pe care nu l-am recunoscut. S-a uitat la mine de parcă aș fi fost o străină și mi-a spus:

- Unde este cealaltă mamă a mea? Nu arată ca tine. Nici măcar nu miroase ca tine.

L-am întrebat ce s-a întâmplat cu ea. Mi-a răspuns:

- Prea multe țigări.

Părea un erou foarte dur, și avea o atitudine și un accent diferite. Sunt destul de sigură că nu avea de unde să cunoască expresia „smokes[2]”. În mod normal ar fi trebuit să folosească cuvântul „cigarettes”. De altfel, nici nu cred că cunoșteam pe cineva care fuma.

Cu o altă ocazie, când avea cinci ani, i-a spus sorii mele:

- Știi, ai pe cap un om bătrân.

- Cum arată? l-a întrebat aceasta.

Fiul meu și-a făcut niște semne pe obraji și i-a răspuns:

- Este foarte bătrân.

- Este Pop, i-a spus sora mea.

L-a recunoscut pe socrul ei, care suferise cândva un accident de mașină și a rămas cu cicatrice pe obraji, murind în urmă cu câțiva ani. Se pare că și nepoata mea (fetița sorii mele) l-a văzut și a interacționat cu Pop.

- Kaye Hall

Nightcliff, Australia

*

Între altele, sunt mama a trei copii, două fete și un băiat. Am crescut în sud-vestul Virginiei, fiind educată într-o religie creștină foarte strictă, și am ajuns o hipiotă, așa că nu eram deloc străină de conceptul reîncarnării.

În seara zilei de 27 noiembrie 1987, am fost implicată într-un accident de mașină în urma căruia fiul meu Nathan, în vârstă de doi ani și jumătate, a murit. Nu pot descrie cât de întunecată a devenit lumea mea începând din acel moment. Convinsă că întunericul este singura lume în care mai exista fiul meu, am rămas în această stare câțiva ani la rând.

După doi ani, m-am gândit la ziua care a condus la moartea lui Nathan, așa cum am făcut de zece milioane de ori până atunci. Ceva din interiorul meu își dorea totuși să pun punct acestui capitol, deși din punct de vedere intelectual nu înțelegeam ce îmi doream. Trebuia să accept ideea că Nathan nu mai era și că nu se va mai întoarce niciodată.

Lucrând cu mine însămi ca să accept aceste lucruri, am înțeles dincolo de orice îndoială că aceea a fost ziua în care Nathan a trebuit să își părăsească corpul fizic. Au existat prea multe coincidențe atunci pentru a-i pune moartea pe seama unui „accident”. După o vreme, am reușit să ajung la acceptare. Mai mult decât atât, am înțeles cât de interconectate sunt toate lucrurile.

Nu există satisfacție mai mare în viață decât să ai nepoți. Știu că bunicii afirmă tot timpul acest lucru, dar este foarte adevărat. Ți se pare că nu poți iubi pe cineva mai mult decât ți-ai iubit copiii, după care vin nepoții și ți se pare din nou că inima îți va exploda din cauza iubirii pe care o simți. Fiica mea mai mare a născut un băiat, iar la scurt timp fiica mea mai mică a născut și ea unul, urmat de un al doilea băiat al fiicei mele mai mari, după care nu a mai urmat nimic, ca și cum puțul ar fi secăt. Dar eu îmi doream o nepoțică!

Câțiva ani mai târziu, m-am mutat într-un alt oraș, iar fiica mea mai mică s-a întors în Virginia de Vest cu soțul și cu fiul ei. Nu a trecut mult și m-a anunțat că este însărcinată. Eram în extaz. Îl adoram deja pe copilul ei, sută la sută convinsă că acesta va fi nepoata mea. Acest lucru mi-a fost confirmat în ziua de vineri, 13 aprilie 2008, când micuțul meu Fluturaș, Kayla, a venit pe lume, fiind absolut perfectă.

Am iubit-o pe Kayla din prima zi, dar nu ne-a fost deloc ușor mamei sale și mie, căci fetița a plâns neîncetat timp de un an de zile, și nimic din ceea ce făceam noi nu o putea consola. În final, Kayla a devenit un copil fericit și lumina existenței mele. Ne-am conectat încă de când era în burtica mamei sale, iar această legătură nu a făcut decât să devină din ce în ce mai puternică pe măsură ce a trecut timpul.

Într-o zi, am luat-o pe Kayla și pe cei doi frați ai ei pentru un week-end petrecut acasă la Granny și la Pap. Fiica mea și soțul ei doreau să se mute și aveau nevoie de puțin timp liber ca să împacheteze, fără copii. Când am ajuns acasă la ei, fiica mea mi-a spus că a observat cum Kayla se uită la ea când împachetează o fotografie cu Nathan (fiul meu), când acesta era copil mic.

- Se joacă cu mine, i-a spus Kayla, dar el zboară.

Fiica mea mi-a spus că au trecut-o florii, și trebuie să recunosc că m-am simțit eu însămi foarte impresionată. Ceea ce a urmat în continuare a rămas însă un mister pentru mine.

În timp ce parcam mașina, Kayla m-a anunțat:

- Eu sunt fetiță.

Ultima revelație din viața ei erau diferențele dintre băieți și fete, așa că am aprobat-o imediat:

- Așa este, Kayla, tu ești fetiță. Isaiah este băiețel, la fel ca și Blake.

- Când eram un bebeluș ca Blakey, am fost și eu un băiețel, m-a informat ea imediat.

Hm, m-am gândit, să vedem ce vrea să spună. Eram conștientă că trebuie să îi pun întrebări ușoare, pe un ton jovial, dacă doream să o conduc în direcția dorită de mine. Prin urmare, i-am spus:

- Da? Păi, dacă ai fost un băiețel ca și Blakey, ce nume aveai atunci?

Fără nici o ezitare, mi-a ciripit la ureche: „Natan”, cu pronunția unui copil de trei ani. Am devenit instantaneu mult mai atentă, dar știam că nu îi pot arăta acest lucru dacă nu doream să o sperii. Oricum, nu îmi făceam cine știe ce iluzii, căci știam că Kayla are un văr pe nume Nathan, pe care îl adora pur și simplu. De aceea, dacă și-ar fi imaginat că a fost odată un băiețel, ar fi putut alege numele vărului ei.

99% convinsă că îmi va răspunde dându-mi numele mătușii sale și al fiicei mele mai mari, i-am pus următoarea întrebare:

- Deci, când erai un băiețel și te chema Nathan, cine a fost mămica ta?

Și de această dată mi-a răspuns fără nici cea mai mică ezitare, pe un ton care îmi spunea că i-am pus o întrebare stupidă:

- Tu ai fost, buni.

Nu i-am mai pus de atunci întrebări legate de perioada în care a fost un băiețel pe nume Nathan, iar eu am fost mămica ei. Cert este că acum este o fetiță și că eu sunt „buni” a ei, rol pe care chiar îl prefer. Într-o zi, pe când o aducea acasă de la grădiniță, Kayla a întrebat-o pe mama ei:

- Hei, mami, știi cine este buni?

- Nu, cine?

Nu voi uita niciodată răspunsul pe care i l-a dat atunci, care a rămas întipărit pe vecie în inima mea:

- Este Lady Bug[3] a mea.

Nu pot explica cum se putea juca cu băiatul din fotografie – fiul meu Nathan – întrupându-i în același timp sufletul. Deși am ajuns să cred cu toată tăria în reîncarnare, nu am nici o explicație pentru acest lucru. De aceea, îi voi lăsa pe mediumii care fac transmisii de la sfinți și de la ghizii spirituali să explice acest fenomen. Din fericire, Fluturașii nu trebuie să le explice niciodată aceste lucruri mătcilor lor.

- Connie Neville-Dorfner, Lady Bug

South Charleston, Virginia de vest

*

Ori de câte ori auzi un copil vorbind despre aceste mistere care i-au fascinat pe erudiți încă din cele mai vechi timpuri, fără ca ei să le găsească vreodată explicații, nu trebuie să uiți că amintirile sale din lumea spirituală sunt încă foarte vii. Ori de câte ori un copil își amintește că s-a mai aflat cândva în aceeași familie, dar a jucat un alt rol, de pildă de părinte sau de bunic, nu uita că mesajul lui provine dintr-o minte necontaminată de ideile și de învățăturile cu care am fost îndoctrinați noi, adulții. Copilul nu face altceva decât să rostească adevărul așa cum îl cunoaște. Amintește-ți ce spunea Iisus în Evanghelii: că noi nu putem intra în Împărăția lui Dumnezeu decât dacă redevenim la fel ca și copiii.

Eu nu pretind că înțeleg motivul pentru care atât de mulți copii își amintesc că au făcut parte din aceeași familie într-o perioadă anterioară, dar cu siguranță nu poate fi o coincidență faptul că există milioane de cazuri documentate de copii care au astfel de amintiri, din toate colțurile lumii, începând din antichitate și până astăzi.

Invitația mea este să îți manifesti cât mai deschis curiozitatea referitoare la copiii tăi, fără a-i lăsa să creadă că te îndoiești de ei. Acceptă afirmațiile lor într-un mod cât mai prozaic și încurajează-i să vorbească deschis și liber despre ceea ce înțeleg. Pune-le întrebări și încurajează-i să exploreze și mai mult acest incredibil concept de reîncarnare în sânul aceleiași familii. Povestește-le ce au spus alți copii la fel ca ei, inclusiv cei din paginile de mai sus, și vorbește-le despre nenumăratele cercetări care s-au făcut și ale căror rezultate pot fi găsite în cărți și pe Internet. Prezintă-le subiectul ca pe o idee atrăgătoare, nu ca pe o temă pe care o privești cu neîncredere din cauza prejudecăților tale datorate conflictului cu diferite dogme culturale sau religioase pe care le-ai adoptat cândva și pe care ai ajuns să le consideri un adevăr infailibil.

În sfârșit, te invit să faci cercetări legate de propria familie, în condițiile în care afli astfel de asocieri cu reîncarnarea făcute de copiii tăi. Înainte ca aceste amintiri să dispară complet (iar acest lucru se întâmplă de fiecare dată), încurajează-ți copiii să fie cât mai specifici în privința vieții de dinaintea celei actuale. Ascultă sinceritatea cu care îți vorbesc și caută informații care să valideze ce îți spun ei. Este foarte posibil să descoperi detalii care transcend cu mult simplele coincidențe și care par să confirme spuselor copiilor tăi.